

JEŽÍŠ KRISTUS NEBO „JEHOVA“?

DOPLNĚNO SVĚDECTVÍM SESTRY HAYDEE CORTES

Zvláštní řada: ZDRAVÉ UČENÍ

VE KTERÉM JMÉNU MÁME BÝT SPASENI?

Je vánoční večer. Lidé pospíchají ke svým domovům, obtěžkáni posledními nákupy a dárky. Tu a tam již svítí v oknech svíčky vánočních stromků. Všechno touží po teple, rodině a domově. Ulice se pomalu vylidňují. Jak obrovským dojmem pak působí na lidi, kteří jsou v takovémto duševním rozpoložení (říkám výslovně duševním a ne křesťanském), když i tento večer, jako každou sobotu a neděli vidí na ulici stát člověka, který rozdává „Strážní věž“? I když to třeba nechtějí přiznat, potají obdivují jeho horlivost, jeho přesvědčení. Není poselství těchto „svědků“ přece jen pravdivé? Jak jinak by mohli mít tito lidé takovou odvahu a vytrvalost? Nebyli mnozí z nich za „třetí“ říše pro své přesvědčení v koncentračních táborech? Nezemřeli dokonce mnozí z nich pro své přesvědčení?

Člověk – i člověk věřící – je příliš lehce ochoten považovat horlivost za důkaz pravdy. A přece nám střízlivý pohled do dějin jasně ukazuje, že všechna hnutí, ať již židovské, křesťanské, politické nebo jiné ideologické povahy měla své horlivce, ba mučedníky. Jsou proto všechna z nich podle božského měřítka – podle bible – pravdivá? Přirozeně ne. Trávil-li někdo svoji dovolenou v Lourdech tím, že pečuje týdně o nemocné-ve víře, že tím slouží k oslavení Marie, není to přesto žádný důkaz pro oprávněnost mariánského kultu. Právě tak skutečnost, že propagátoři „Strážní věže“ vychvalují své spisy i na Štědrý večer nesvědčí o tom, že má tato organizace pravdu. To, že se katoličtí mnichové nechávali ve své horlivosti pro Boha zadržet nebo žili třicet let na sloupech, nemůže být nikdy důkazem pravdy katolického učení. Totéž a podobné činy vykonal přece i buddhističtí mnichové. Odpůrci Boha umírali pro své přesvědčení stejně statečně, ať již umučeni, zastřeleni nebo ve vyhnanství, jak je nám to známo o následovnících Krista. Dokazuje to snad, že měl odpůrce Boha pravdu? Nikdy!

Boží Syn říká: „Kdo zůstane v mém slově... pozná pravdu“ (Jan 8,32). Na tomto světě existuje pouze jeden pramen, který nám zprostředkovává pravdu od Boha: boží slovo, jak nám je zjevil boží Syn. Skrze Ježíše Krista nám Bůh řekl všechno, co nám chtěl říci. Za starých časů hovořil Bůh k otcům skrze proroky, nyní k nám mluví skrze svého Syna (Žid. 1,1-2). Jeho věčné slovo rozhoduje proto samo o tom, zda „Svědkové strážní věže“ svědčí pro pravdu nebo pro brooklynskou traktátovou společnost v Americe. Náš lidský obdiv by nás proto neměl zbavit střízlivosti, abychom mohli „Novosvětskou společnost“ – snažící se ovlivnit

veřejnost pomocí nejmodernější propagační techniky na veřejných shromážděních, v rezolucích a intenzivním zapojením nespočetných propagátorů – přezkoušet podle božího slova. Chceme najít odpověď na rozhodující osobní otázku naší spásy podle božského měřítka: Ve kterém jménu máme být spaseni? Ježíš Kristus nebo Jehova? Jestliže se „věrný sluha“ (jak se „Společnost strážní věže“, nebo „svědkové Jehovovi“ sami označují) v této otázce mylí, pak je odhalen i ve svých ostatních výrocích jako „nevěrný“.

CO JE TO JMÉNO?

Jméno je označením jednotlivé bytosti k jejímu rozlišení od druhých (např. 1. Mojž. 2,2: „I dal Adam jména všem zvířatům i ptactvu nebeskému a všeliké zvěři polní...“).

Jméno jako označení bytosti

Pozorný čtenář bible ví, že jména v Písmu svatém představují především označení bytosti. Například Adam pojmenoval svou ženu Eva (= život), protože je matkou všeho živoucího (1. Moj. 3,20). Otec věřících, Abram, byl Bohem přejmenován na Abraháma (otce množství). Podobně jednal Bůh s Jakubem, když mu dal jméno Izrael (bojovník boží). I v české řeči spojoval dříve člověk se jménem zvláštní vlastnosti, nebo spíše povolání jeho nositele (např. Krejčí, Sedlák, Sklenář atd. „Sedlák“ byl skutečně sedlákem a „Krejčí“ šil skutečně oděvy). Dnes už tomu tak není. Je mnoho „Sklenářů“, kteří skutečnými sklenáři nejsou. Pouze se tak jmenují, jako -bohužel - se mnoho lidí nazývá křesťany a nejsou jimi.

Boží jméno – výraz a zjevení jeho bytosti

Různá boží jména, jak vyplývají z bible, nejsou jmény jako Horák, Švec nebo Mlynář, ale jsou výrazem a zjevením Jeho božské bytosti. Výraz „boží jméno“ znamená proto často totéž co „Bůh“ sám (čti 1. Král. 8,43, 5. Mojž. 12,11). Aby bylo objasněno, že tato mnohá boží jména měla ve Starém i Novém zákoně sloužit k tomu, aby vyjádřila a zjevila Jeho bytost, musíme je uvést pokud možno zevrubně. V této souvislosti poukazujeme na výpočet božích jmen v předmluvě ke druhému vydání „Elberfeldské bible“ (1891), kterou Společnost strážní věže (v německé řeči) často cituje. Na překladatelovo vysvětlení z roku 1891 (pokud se týká slova „Jehova“) neberou bohužel „svědci Jehovovi“ – toto jméno si dali teprve v roce 1931 - vůbec ohled. Jinak by totiž nemohli dojít při používání této bible ke svým mylným závěrům a výkladům!

Boží jména ve Starém zákoně	
1. El	Bůh silný (zvláště v Jobovi a žalmech).
2. Eloach	Mocný, neomezený, nebo také vzbuzující strach (zvláště v Jobovi).
3. Elohim	Množné číslo od Eloah – Bůh, Stvořitel a udržovatel světa (nejčastěji užívané jméno. Jen v 1. Mojžíšově knize je užito 200x).
4. Adon nebo Adonaj	Pán nebo „můj Pán“ (Žalmy 2,4, Soudců 6,15 atd.).
5. Cūr	Skála – (5. Mojž. 32,4.15.18).
6. Kadóš	Svatý (Izaiáš použil toto boží jméno 32x).
7. Šaddaj	Všemohoucí (často užíváno patriarchy a Jobem, viz 2. Mojž. 6,4).
8. Jahve	„On jest“ (význam jména Jahve poznáme z 2. Mojž. 3,14, kde Bůh říká Mojžíšovi své jméno v hořícím keři: „Jsem ten, kdo jsem“ a dále: „Řekni tedy dětem Izraele: „Já jsem“ mne k vám posílá, tj. „ten činný, zjevující se, jako živý a pomáhající mne k vám poslal“ – viz

	Real-naučný slovník sv. 8, str. 534). „Jahve" je toto slovo ve třetí osobě, tedy „on jest" (já jsem, ty jsi, on jest). Jak bylo toto slovo vyslovováno a používáno židy, Kristem a jeho apoštoly, uvedeme později.
9. Jahve Sabaot	(vlastně Jehoah Cebaot) Jména Sabaot (Pán zástupů) velmi často (vlastně užívají proroci, dvakrát je užito i v Novém zákoně (Jak. 5,4, Řím. 9,29) a je tam do písmene přeneseno z hebrejštiny do řečtiny (Sabaot), zatím co první slovo tohoto spojení, „Jahve", převedeno nebylo, ale předáno dále slovem Kyrios (Pán).

Boží jména v Novém zákoně	
Množství jmen pro Boha, jak je nacházíme ve Starém zákoně, je v Novém zákoně silně omezeno. Nový zákon se omezuje zvláště na dvě jména:	
1. Theos	Bůh: Toto slovo je použito více než tisíckrát a odpovídá starozákonnímu El, Elohim atd.
2. Kyrios	Pán: Toto slovo je použito ve vztahu k Bohu více než šestsetkrát a odpovídá slovu Jahve nebo Adonaj ve Starém zákoně. Kromě těchto dvou jmen najdeme ještě tak jako ve Starém zákoně označení, která boží bytost blíže popisují, jako například „Nejvyšší z nejvyšších", nebo „Nejvyšší" (Luk. 1,32.35.76, 2,14 atd.) „Všemohoucí" (2. Kor. 6,18, Zjev. 1,8), „Otec" (Mat. 6,9, 11,25, Jan 17,25, 2. Kor. 6,17 atd.), „Král" a „Král králů" (1. Tim. 1,17, 1. Tim. 6,15 atd.).

KOMU MÁME VĚŘIT VÍCE, PETROVI NEBO „STRÁŽNÉ VĚŽI"?

Snad se ten nebo onen čtenář zeptá: Bylo toto zdlouhavé vypočítávání božích jmen nutné, abychom odpověděli na otázku „Ve kterém jménu máme být spaseni? " Prověřícího, který vidí v Novém zákoně konečné zjevení boží vůle lidstvu skrze božího Syna, není jistě těžké tuto otázku zodpovědět. Každý, kdo z božího slova poznal, že zjevením Ježíše Krista, jeho obětní smrtí, zmrtvýchvstáním, nanebevstoupením a konečně sesláním Ducha svatého nastal nový úsek historie spásy, dostane jasnou odpověď od Petra, apoštola a svědka Ježíše Krista: „V nikom jiném není spásy. Není jiného jména pod nebem, daného lidem, ve kterém bychom měli být spaseni" (Sk. 4,12). Jak zní toto jméno? Toto jediné, které je dáno lidem pod nebem? Podle Společnosti strážní věže by toto jméno muselo znít „Jehova". („Někdo, kdo volá jméno Jehova, bude spasen" – Sk. 2,21 podle novosvětského překladu v „Erwachtet" z 22. 3. 1957).

Petr, Ježíšův svědek, vedený Duchem svatým, naproti tomu říká: Ježíš Kristus z Nazaretu! (Sk. 4,10). Komu chceme věřit? Kdo nám ukazuje správnou cestu ke spáse? Zabouchnout těmto „Svědům strážní věže" dveře před nosem však není žádná odpověď. Přes všechnu jejich vtíravost to neodpovídá křesťanskému jednání. Podle Petrových slov má být následovatel Krista „stále připraven hájit se před každým, kdo by od něho žádal účty z naděje, jež je v něm" (1. Petr 3,15). Zkušenost nás stále znovu učí, že skutečná znalost Písma má na propagátory Strážné věže nanejvýš odstrašující vliv. Meč Ducha totiž velmi rychle odhalí omyly a lidská učení!

VICEPRESIDENT F. W. FRANZ ŽALUJE

V roce 1958 vyslovil vicepresident Jehovových svědků na kongresu v New Yorku následující obvinění proti kazatelům jinověrců: „Odmítají pojmenování podle svatého božího jména Jehova. Neuznávají, že jsou Jehovovými svědky. Aby nemuseli potvrdit, že má Jehova i v tomto nejdříve kritickém čase svědky na zemi, jako je měl již od doby Abela, prvního mučedníka, úmyslně se snaží vymýtit vlastní jméno Boha, Jehova, z moderních překladů bible. Svým příkladem a jednáním popírají, že pravý křesťan musí být tím, čím byl sám Ježíš Kristus, totiž svědkem Boha Jehovy. Modlí se Otčenáš, ale současně jednájí proti prvním slovům této modlitby, která znějí: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé“ (Mat. 6,9). Z těchto důležitých důvodů prohlašuje Bůh, jehož jméno je tak zlehčováno a falešně převáděno, že je proti těmto prorockým kazatelům. Proto říká lidem, že je nemají poslouchat, protože nejsou pomocí ani lidstvu, ba ani křesťanství“ („Strážná věž“, 1. prosince 1958). Tato slova pocházejí z řeči, která zdůvodňovala sestavení rezoluce na světovém kongresu v New Yorku.

ROZHODUJÍCÍ OTÁZKA

Pro křesťana je rozhodující: Co říká Syn boží, kterému byla po jeho nanebevstoupení dána veškerá moc na nebi i na zemi, který je jedinou hlavou své obce a jehož Slovo vlastníme i dnes v Novém zákoně? Dopis židům nám jasně říká, že Bůh „kdysi“ mluvil k předkům v prorocích, nyní však mluví k nám v Synovi (Žid. 1,1-2). Kristus je posledním božím slovem k lidem, zakončujícím zjevením jeho bytosti (Gal. 3,15). Protože nám zjevil Boha v nejdokonalejší formě – a jen Syn, který zná svého Otce, to mohl dokázat – sdělil nám i boží jméno. Tak říká ve velekněžské modlitbě: „Zjevením jsem učinil tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa.“ „Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, jež jsi mi dal.“ „Uvedl jsem jim v známost tvé jméno a ještě uvedu...“ (Jan 17, 6. 12. 26). Podle Společnosti strážní věže je tímto Ježíšem zjeveným a uvedeným jménem Jehova (viz „Erwachtet“ str. 25 z 22. 3. 1957). Dříve, než budeme prověřovat, zda Kristus a jeho apoštolové toto jméno vyslovovali a zvěštovali, je dobře si blíže povšimnout jména „Jehova“, po němž je tato „Společnost nového světa“ nazvána.

„Jehova“ není vůbec žádné slovo

„Svědkové“ spojují s tímto jménem spásu a neustále je vyslovují. Ty, kteří toto jméno nenosí, označují za neposlušné a za odstraňovače božího jména. Musejí však sami přiznat, že „přesná výslovnost tohoto jména není dosud známá“ (Erwachtet, str. 25, 23. 8. 1957). Uvažme, jaký nesmysl zde „svědkové“ připisují Bohu: Bůh nám přikazuje, abychom toto jméno zvěštovali, ale nechá nás v nejistotě, jak je máme vyslovovat. Je třeba pochopit, že slovo Jehova není vůbec žádným slovem. Proč? Bůh se zjevil Mojžíšovi v ohnivém keři jménem „Jahve“. Toto jméno znamená hebrejsky „On jest“. Po návratu z babylonského zajetí se stalo s ohledem na 2. Mojž. 20,7 (aby se zabránilo zneužívání božího jména „Jahve“) zvykem toto jméno vůbec nevyslovovat a tak všude, kde toto jméno stojí ve Starém zákoně, začalo být používáno nového jména, vzniklého spojením souhlásek slova „Jahve“ se samohláskami slova „Adonaj“ (Pán). Objasněme si to na příkladu:

Z toho jasně vidíme, že jméno Jehova, obvyklé zvláště ve zpěvu i v církvi, není žádným slovem v obvyklém smyslu, ale sestavením souhlásek jména „Jahve“ a samohlásek „Adonaj“.

Tuto chybnou výslovnost poprvé hájil v roce 1518 zpovědník papeže Lva X.

„Svědkové Jehovovi“, kteří tak silně odsuzují římskou církev, vděčí za své jméno – jaký paradox! – právě zpovědníku papeže Lva X., Petru Galantinovi. Byl to totiž on, kdo v roce 1518 poprvé obhajoval tuto mylnou výslovnost „Jehova“. Je známo, že tato zkomolenina vnikla skoro všude do církevní řeči, ačkoliv před rokem 1518 žádný křesťan, jako vůbec nikdy židé, nečetl Jehova. Abychom předešli tomu, že „svědkové“ jako obvykle při podobných citátech začnou hovořit o

falšování dějin, uveďme, že tato informace pochází z „Reální encyklopedie pro protestantskou teologii a církev“, vydané již v roce 1900, tedy 31 let před tím, než Společnost strážní věže vůbec pomyslela na to, pojmenovat své přívržence „svědkové Jehovovi“. Je známo, že toto hnutí neslo již různá jména, jako např. „Lidová kazatelna z Brooklynu“, „Lidé začátku tisíciletého království“ nebo „Mezinárodní svaz vážných badatelů bible“.

Je jasně patrné: neodpovídá ani dějinnému stavu věcí, ani jazykovým skutečnostem, že výslovnost „Jehova“ je jedním z božích jmen, nebo, jak je častěji namítáno, že u slova „Jehova“ jde pouze o nářečí původního jména „Jahve“. Právě „Elberfeldská bible“, které dávají „svědci“ právě pro použité jméno „Jehova“ přednost, výslovně zjišťuje už v roce 1891 v předmluvě ke druhému vydání, že toto jméno bylo zachováno, „protože je na ně čtenář po léta zvyklý“. Potom se vysvětluje: „Moderní učenci téměř jednoznačně předpokládají, že namísto Jehova nebo Jehovi má být čteno „Jahve“ (tj. věčně jsoucí, neměnný).“ Doporučujeme, aby byla „svědkům“ tato předmluva k jejich „vlastní“ bibli ukázána („Elberfeldská bible“, strana IV).

KRISTUS ODSUZUJE LIDSKÉ UČENÍ

Nyní namítnou „svědkové“, že potom tedy musíme Boha oslovovat přinejmenším jménem „Jahve“ a nenásledovat židovské novotářství, které z „falešného“ strachu, aby božího jména nezneužilo, je nevyslovovalo vůbec, ale říkalo pouze „Pán“ nebo „Bůh“. Zde vytýkají, že člověk na základě lidských učení vymyčje vlastní jméno Boha. Je skutečně pravdou, že se během staletí (až po Krista) vloudilo do židovství mnoho lidského učení, které však také Pán velmi napadal. Předhazoval vůdcům židovského náboženství, že zrušili Zákon pro své lidské doplňky a zvyklosti. Lidská přikázání způsobila, že jejich služba Bohu byla marná (Mat. 5,3.6 a 9).

VYSLOVOVAL KRISTUS TOTO JMÉNO?

V Ježíšově poslání bylo obsaženo zjevit a zvěstovat lidem boží jméno (Jan 17,6.12.26). Proto musíme předpokládat, že by se Ježíš postavil proti každému novotářství, které by odporovalo vůli jeho Otce a cti Jeho jména. Tak, jako ve svatém hněvu vyhnal kupce z chrámu svého Otce, byl by se jistě obrátil proti odmítání! nebo znesvěcování božího jména. Stále znovu nás uchvacuje, jak dokáže Kristus vést Starý zákon ve všech situacích jako meč proti všem pokušitelům, nepřítelům a k poučení svých učedníků. Znal Písmo jako nikdo jiný na zemi. Hledejme tedy v evangeliích, která nám prostřednictvím Duchem inspirovaných očitých svědků líčí život božího Syna, jak nazýval Boha, jak oslovoval svého Otce. Střízlivá skutečnost, která by měla otrást každým pravdymilovným „svědkem“: Ve všech evangeliích – a sice v původním řeckém textu *) – nenajdeme slovo Jahve ani jednou. Ježíš při pokušení (Mat. 4,4-10) odporuje satanovi třemi místy ze Starého zákona, ve kterých je napsáno v původním židovském textu slovo Jahve. Nový zákon nám však říká, že Syn boží použil slova Bůh (Theos) nebo Pán (Kyrios), jak bylo zvykem mezi židy. Tím by tedy měla být tato otázka jednou provždy rozhodnuta pro každého, komu je Kristus Pánem a příkladem! Když četl Ježíš v synagoze svého domovského města spisy proroka Izaiáše, pravil podle Lukáše 4,18: „Duch Páně“ a ne, jak bylo v původním hebrejském textu „duch Jahve“. . Dále četl „příjemný rok Páně“, nikoli „příjemný rok Jahve“. Použijeme-li zde logiky a učení Společnosti strážní věže, pak bychom museli obvinít Ježíše, že „vymýtil“ vlastní boží jméno z originálního textu proroka Izaiáše. Ano, museli bychom z toho vyvodit, že Ježíš svým příkladem a jednáním popřel to, čím vlastně měl být: totiž svědkem Boha „Jehovy“.

CO ZNAMENÁ „POSVĚT SE JMÉNO TVÉ!“?

Byl to právě boží Syn, který vydal svým životem nejdokonalejší svědectví pro svého Otce, takže mohl svým učedníkům říci: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9). Je jediným, který vyžil nejdokonalejším způsobem prosbu Otčenáše: „Posvět se jméno tvé!“ Jak to učinil? Tím, že vyslovoval ve dvorech, na ulicích a na nárožích jméno Jehova, nebo správné Jahve? Ne! Podle spolehlivých slov Nového zákona víme, že toto jméno nepoužil ani v bohoslužebných místnostech synagogy a jeruzalémského chrámu. Světil jméno svého Otce tím, že se ponížil, vzdal všeho, byl poslušným až k smrti. Ano, až k smrti na kříži! Zásadním postojem jeho života vůči Otci bylo: „Ne

moje, ale Tvoje vůle se staň!" Ačkoli byl božím Synem, naučil se na tom, co vytrpěl, poslušnosti. A jen proto, že světil jméno svého Boha tímto způsobem, „stal se všem, kteří jsou ho poslušni, působcem věčné spásy" (Žid. 5,8-9).

Pro tuto bezvýhradnou poslušnost „jej také Bůh povýšil, udělil mu jméno nad každé jiné jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklánělo každé koleno bytostí nebeských, pozemských i podzemských" (Fil. 2,9-10). Jak tedy znesvěcujeme boží jméno? Tím, že neposloucháme boží zjevení, ke kterému došlo skrze Ježíše. Mojžiš znesvětil Boha, protože HO nectil, ale svévolně, v neposlušnosti k Bohu, udeřil do skály, místo aby k ní hovořil, jak mu bylo přikázáno (viz 4. Mojž. 20,8-12, 5. Mojž. 28,58). Pro tuto nevíru a neposlušnost nesměl přivést izraelskou obec do zaslíbené země.

Boží jméno tedy světíme, věříme-li a posloucháme slova jeho Syna, který sám říká: „Můj otec bude v tom ctěn, že přinesete mnoho ovoce a budete **mými učedníky**."

*) Poznámka: Pod pojmem „původní řecký text" rozumíme text, který vznikl porovnáním nejlepších rukopisů bible a který se s největší pravděpodobností kryje s originálními rukopisy novozákonních pisatelů. Dokumentace biblického textu je nesrovnatelně lepší než dokumentace jiných antických spisů, u kterých je mezi sepsáním díla a jeho nejstarším zachovaným opisem často odstup více než 500 let. U Nového zákona je tento odstup pouze 200 až 250 let, v jednotlivých částech dokonce jen 50 let a méně.

BÝT KŘESŤANEM ZNAMENÁ UZNAT KRISTA ZA SVÉHO PÁNA

Být Ježíšovým učedníkem znamená také pro něho svědčit a vyznávat ho před lidmi. „Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš jest Pánem, a uvěříš-li v svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen" (Řím. 10,9). Pavel dále ukazuje, že tento Pán

Ježíš nezná žádného rozdílu mezi Židy a Řeky, ale „všichni mají jednoho a téhož Pána, jenž je bohatý ke všem, kteří ho vzývají" (Řím. 12,12). V Pánu Ježíši bylo vyplněno Joelovo proroctví: „Každý, kdo by vzýval jméno Páně, bude spasen" (Řím. 10,13). Z následujících veršů jasně poznáme, že se zde při „vzývání" nejedná pouze o vyslovení určitého jména, ale spíše o víru v Pána Ježíše Krista. Protože právě židé – a jimi se zde Pavel zabývá – vzývali velice horlivě svého Boha smlouvy a sloužili mu podle Zákona. Uctívali sice Boha, který se kdysi zjevil Mojžíšovi jako Jahve, byli však „nerozumní". V tomto nerozumu a zaslepení odmítali božího Syna a přibili ho na kříž. A když pak se evangelium tohoto Ježíše rozšířilo do světa, byli to stále titíž židé, kteří se proti němu stavěli a zuřivě pronásledovali jeho zvěstovatele. Převážný díl tohoto lidu „nebyl poslušen evangeliu" (v. 10), tj. nevěřili, že Ježíš je ten Pán, skrze něhož mohou být spaseni. Nechtěli věřit, co jim jednou Ježíš řekl: „Já jsem cesta, pravda a život, nikdo nepřijde k mému Otci, než skrze mne" (Jan 14,6). I Petr uvádí ve svém kázání o letnicích místo z Joela 3,5 do přímé souvislosti s Pánem Ježíšem. Konečná věta jeho kázání nezanechává ani nejmenší pochybnost o tom, kdo je Pán a jak zní jméno, skrze něž můžeme být spaseni:

„Necht' tedy s jistotou pozná celý izraelský národ, že ho **Bůh učinil Pánem a Kristem**, toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali" (Sk. 2,21.22.36). Jak nám dokazuje 1. Kor. 1,1-2, je třeba tohoto Pána Ježíše ve víře vyznat a vzývat: „Pavel... a Sostenes... povoláním svatým se všemi, kteří na kterémkoli místě vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, Pána jejich i našeho." Přes jednoznačné vysvětlení tohoto starozákonního místa Duchem svatým – neboť on mluvil skrze apoštoly -cituje „Společnost strážní věže" jako novozákonní důkaz jejich bludného učení, že – následuje citát z jejich vlastního, novo-světského překladu – „...někdo, kdo vzývá jméno Jehova', bude zachráněn" (Sk. 2,21).

NOVÝ ZÁKON – POUZE „DODATEK" NEBO „DOPLNĚK"?

Jak vysvětluje „Společnost strážní věže" to, že v Novém zákoně ono jméno Jahve, které označuje jako nutné pro spásu, naprosto chybí? V jednom článku, nazvaném „Jméno boží opět na svém místě" (Erwachet 22. 3. 1957, str. 25–26) se pokoušejí o vysvětlení. Tento pokus se vyznačuje hlavně tím, že uvádí bezstarostně různá nedokázaná tvrzení, nebojí nalézt důkazy v Novém zákoně je nemožné.

Nejprve je připuštěno jako „zvláštní“, že se „božské jméno“ nevyskytuje v žádném ze známých rukopisů původního řeckého textu Nového zákona – jako by „Theos“ a „Kyrios“ nebyly označení Boha. Dále se zdůrazňuje, že „přesná výslovnost tohoto jména není dosud známa“. Ještě podivněji se křesťana dotkne, jestliže se o původním řeckém textu Nového zákona hovoří pouze jako o „inspirovaném dodatku nebo doplňku svatých hebrejských spisů“. Zde vystupuje do popředí základní postoj „Společnosti strážní věže“, který také vysvětluje téměř všechny omyly, které Jehovovi svědkové šíří. Pro ně není Nový zákon posledním výrazem boží vůle – vyjádřením vůle, která nesmí být podle Pavlových slov „zrušena ani přičiněn jaký dodatek“ (Gal. 3,15) a v níž se Bůh zjevil lidstvu nejdokonaleji a závazně až do nového Kristova příchodu (Žid. 1,1-2). Nechápu, že novozákonní obec spásy nestojí pod Mojžíšem, sluhou, ale pod Kristem, **Synem** (Žid. 3,1-6), že skrze Mojžíše k nám sice přišel „zákon“, ale „skrze Syna milost a pravda“ (Jan

1,17). Ano, je více než jasné, že svědkové chtějí – jako tehdy ještě před sesláním Ducha svatého dosud nechápající Petr-stavět pro své učení na Hoře proměnění tři stany – jeden pro Mojžíše (zástupce zákona), pro Eliáše (zástupce proroků) a jeden pro Ježíše Krista, aby následovali všechny tři. Zdá se skutečně, že dodnes nezaslechli nebeský hlas: „To je můj milovaný Syn, jehož jsem si oblíbil. Naslouchajte mu!“ (Mat. 17,5). Nepohlížejí na bibli pouze skrze „samotného Ježíše“, tj. nevykládají Starý zákon na podkladě Ježíšova zjevení, ale vezmou odevšad něco, co se jim hodí do vlastní učební stavby a do plánů, aniž se ptali, ke komu to Bůh řekl. K patriarchům? K židům? Nebo k božím dětem Nové smlouvy? Přehlížejí Pavlova slova: „Snaž se, aby ses osvědčil před Bohem jako dělník, za něž není proč se stydět, ale který správně rozděluje slovo pravdy“ (2. Tim. 2,15). K tomuto „rozdělování“ patří rozlišování mezi stínem a skutečností, předobrazem a splněním. Hovoří-li však někdo o Novém zákonu jako o „přídavku“ nebo „doplňku“ Starého zákona – jako lze doplnit novým přídavkem kuchyňský přístroj – a neuznává jej jako splněn' Starého zákona – je sice schopen podkládat svůj vlastní názor citáty z bible, Kristem zjevená pravda však pro něj zůstane navždy uzavřena. Pán Ježíš přece sám říká, že nelze vzít z nových šatů (nové smlouvy) záplatu, aby se spravil starý šat (stará smlouva), protože se tím zničí nové a starému se nepomůže (Luk. 5,36-39).

SVÉVOLNÝ VÝKLAD PÍSMÁ

Tuto zásadu výkladu biblických textů opomíjí „Společnost strážní věže“ zcela zřejmě i ve vztahu ke jménu „Jahve“. Vybere jedno z mnoha božích jmen ve Starém zákoně (uvedli jsme je na začátku) a chladnokrevně tvrdí, že toto je jediné pravé boží jméno, platné i pro křesťany Nové smlouvy. Dokonce, že se křesťané musejí nazývat „Jehovovi svědci“, protože jen tak může být splněna prosba Otčenáše „. . . posvěť se jméno tvé. . .“

Naproti tomu je třeba se nejdříve zeptat: Komu bylo toto jméno zjeveno, za jakých okolností a k jakému účelu? Na tyto otázky nám dá odpověď 2. Mojžíšova kniha.

Komu bylo toto jméno zjeveno?

Bůh zjevil toto jméno při povolání Mojžíše, prostředníka Staré smlouvy (2. Mojž. 3,14-15). Jak jasně vyplývá z 2. Mojž. 6,3, nezjevil se Bůh nikdy předtím pod tímto jménem, ale zjevil se Abrahamovi, Izákovi a Jakubovi jako Bůh (El), Všemohoucí. „Ale svým jménem Jahve' jsem se jim neprohlásil.“ To dokazuje, že by se ani Abrahám, Izák, Jakub nebo Ábel nemohli nazývat „Jehovovými svědky“, jak se rádo tvrdí. Jim totiž nebylo toto jméno vůbec zjeveno. Přichází-li však toto jméno přesto do spojení s těmito božími muži, pak je to jenom proto, že jejich osudy pro nás sepsal Mojžíš, jemuž toto jméno bylo známo. Právě tak, jako Adam dal své ženě již před narozením prvního dítěte jméno Eva, tj. matka všeho živoucího (1. Mojž. 3,20) a Abrahám je nazýván v novozákonní zprávě Abrahamem ještě v době, kdy se jmenoval Abram (Žid. 11,8: „Abrahám, když byl povolán“). Ve skutečnosti se jmenoval v době svého povolání Abram, teprve později mu bylo dáno jméno Abrahám, „otec množství“. Právě tak uvádí pisatel Mojžíš do dřívějších událostí boží jméno Jahve, které mu bylo zjeveno.

Za jakých okolností bylo dáno toto jméno?

Mojžíš uváděl jednu omluvu po druhé, proč není schopen být vůdcem Izraelitů. Namítal Bohu, že se ho děti Izraele budou ptát: „Jaké je jméno Boha našich otců? " V Egyptě existovalo mnoho božstev. Všechna měla svá jména. Které jméno jim měl říci Mojžíš? „Řekni tedy dětem Izraele: Já jsem mne k vám poslal." Třetí osoba slova „já jsem" (1. já jsem, 2. ty jsi, 3. on jest) zní v hebrejštině Jahve. Proto měl Mojžíš říci lidu: „Jahve" (on jest), Bůh vašich otců... mne k vám poslal." Bůh chce tímto novým jménem ukázat svému lidu, že se vyskytuje všude v přírodě i v dějinách živý, mocně činný a všude nechává cítit stopy svého života a vlády. To nás přivádí k zodpovězení třetí otázky:

K jakému účelu bylo toto jméno dáno?

U patriarchů stačilo označení „Bůh Abraháma, Izáka a Jákoba". Nyní, kdy se z rodu stal národ, který si Bůh vyvolil ke svému vlastnictví, považoval Bůh za moudré dát lidu smlouvy i nové jméno Boha smlouvy k rozlišení od bůžků ostatních národů. Mojžíš, prostředník Starého zákona, toto jméno přijal a oznámil je izraelskému lidu. Tentýž Mojžíš však předpověděl Duchem božím svému lidu: „Proroka vám vzbudí Pán Bůh z vašich bratří, jako mne: Poslouchejte ho ve všem, co by vám řekl. Každá duše, která by neposlouchala onoho proroka, bude vyhubena z lidu" (Sk. 3,22-26). Petr nám říká, že tímto prorokem není nikdo jiný, než Ježíš. Mojžíš nám tedy přikazuje (jako boží hlas při proměnění), že máme ve všem poslouchat Krista. Zásadní otázka tedy zní:

Kladl nám boží Syn ve svém Novém zákoně jméno „Jahve" na srdce? Vyslovil je?

Přikázal nám, abychom se podle tohoto jména nazývali? Jednoznačná odpověď původního řeckého textu Nového zákona zní: NE! Boží Syn nám zjevil jméno svého Otce, aniž by jednou jedinkrát použil jména Jahve, které „Společnost strážní věže" označuje za jediné boží jméno. A protože mají křesťané Ježíše ve všem poslouchat, následujeme jeho příkladu a používáme pro našeho nebeského Otce těch jmen, jichž užíval i Syn. Nebo si snad „svědkové Jehovovi" myslí, že jsou moudřejší než ON?

TVRZENÍ – ALE ŽÁDNÉ DŮKAZY

Ve svém beznadějném stanovisku se „Společnost strážní věže" opírá o řecký překlad židovského původního textu (tzv. LXX – Septuagintu *). Některé rukopisy tohoto překladu užívají místo tzv. tetragrammatonu **) (Jahve) slova Kyrios (Pán) nebo Theos (Bůh ***), zatímco jiné fragmenty uvádějí tetragrammaton v hebrejských literách. Tato skutečnost byla známá již před rokem 1900 a není, jak se tvrdí, odhalením, učiněným teprve nedávno. „Strážní věž" z toho vyvozuje závěr, že Kristus a jeho apoštolové měli k dispozici „takové opisy řecké Septuaginty, ve kterých se boží jméno vyskytovalo ve formě tetragrammatonu". Poslyšme tedy jejich vývody a důkazy na základě této domněnky:

„Nevyslovil Ježíš v nazaretské synagóze, když předčítal několik veršů (61,1-2) z knihy Izaiáše (ve kterých se tento tetragrammaton vyskytuje dvakrát) boží jméno tak, jak tam stálo? Jestliže Ježíš také ve vztahu k vyslovení tohoto jména tak málo následoval nebiblické tradice, jichž se drželi židovští znalci Písma, jako to činil v jiných věcech, pak toto jméno musel vyslovit."

Tento důkaz sestává z tvrzení, že je „Ježíš musel vyslovit". Musel, protože to Společnosti nejde jinak do konceptu, ačkoli inspirovaní pisatelé řeckého Nového zákona výslovně dokumentují, že Ježíš toto jméno nevyslovil, ale četl Pán (Kyrios).

Vysvětlivky:

*) LXX – Sedmdesát. Tento překlad byl podle tradice zpracován 72 izolovaně pracujícími učiteli, kteří dospěli k plnému souhlasu. Proto název Septuaginta (sedmdesát).

**) V židovských písmech bylo jméno Jahve uváděno čtyřmi písmeny, proto bylo obecně nazýváno „tetragrammaton".

***) Novozákonní pisatelé používali v citátech Starého zákona výlučně slova Kyrios (Pán) nebo Theos (Bůh).

ZAJÍMAVÁ PARALELA ŘÍM – BROOKLYN

V římskokatolické církvi k tomu existuje zajímavá paralela. Římská církev dokazuje totiž stejnými argumenty nanebevzetí Ježíšovy matky Marie. „Je-li náš Spasitel Mariiným synem, pak

musel on, který tak dokonale zachovával zákon, cítit právě tak svoji milou matku, jako svého Otce. Protože jí mohl prokázat onu velkou čest, zachránit ji před rozkladem smrti, musíme tedy věřit, že to skutečně učinil." Tolik papežova bulla. Jak jsou si všechny „učitelské úřady“ podobné ve svých důkazech, ať již jsou v Římě nebo v Brooklynu, odváží-li se mluvit tam, kde slovo Ježíše Krista mlčí!

CEBAOT BYLO PŘENESENO – PROČ NE JAHVE?

Přinesený „důkaz“ ze Septuaginty dokazuje právě opak. Některé rukopisy Septuaginty převzaly hebrejskou formu. Pisatelé původního řeckého textu Nového zákona, kteří byli Duchem svatým uvedeni do veškeré pravdy, by mohli tento příklad snadno následovat, ale zásadně to neučinili. Proč? Protože tomu tak chtěl jejich Pán a Mistr. Protože chtěl-li Pán uchovat věřícím Nové smlouvy jedno z božích jmen Starého zákona, pak nechal toto jméno – právě tak jako jiné pojmy Starého zákona – přenést z hebrejštiny do řečtiny. To jednoznačně ukazuje Řím. 9,29 a Jak. 5,4, kde Pavel a Jakub přenesli hebrejské slovo „Cebaot“ přímo do řečtiny (Sabaot), naproti tomu „Jahve“, které se ve Starém zákoně vyskytuje stále -předali ve formě Kyrios (Pán).

Je pozoruhodné, že čistě židovské slovo „Sabaot“ (zástupy) nepadlo za obět vlivu antisemitismu, jak se tomu údajně stalo – podle názoru „Společnosti strážní věže“ – se slovem „Jahve“ v původním řeckém textu Nového zákona (Viz poznámku o „Halleluja“ na str. 29).

NEJUBOŽEJŠÍ VÝMLUVA

Přicházíme k nejubožejší výmluvě, jakou si může vymyslet člověk, věřící bibli: Odporují-li opisy řeckého původního textu vlastnímu mínění a výkladu, pak je tím „prokázáno, že byly v původním textu křesťanských řeckých písem provedeny zbytečné opravy“ (Erwachet str.26). Ano, dokonce musí být jako motivu pro falšování Písma – protože tím je každá změna textu — použito hesla „antisemitismus“. Jestliže se už předpokládá, že boží prozřetelnost neochránila text Nového zákona

před změnami, jak můžeme na druhé straně s takovou jistotou tvrdit, že podání hebrejských rukopisů Starého zákona a tím také slovo „Jahve“ jsou nefalšované, i když jsou o více než tisíc let starší? Nedovedou snad pochopit, že těmito argumenty o „změnách“ a falšování podkopávají celý základ křesťanské víry?

Buď nám byla – díky boží prozřetelnosti a milosti – zachována svatá Písma čistá, nebo ne. Nebyla-li zachována, pak přestala být božským měřítkem. Pak je ovšem také nesmyslné, cituje-li „Společnost strážní věže“ toto „změněné“ slovo ve svých spisech jako důkaz. Kdo jí řekl, že toto citované slovo nebylo z nějakého důvodu některým z opisovatelů změněno – ať už proto, že byl antisemitou, nebo že cítil odpor k něčemu jinému nebo jen proto, že nepoznal jejich význam? Z takovýcho podnětů měli prý opisovatelé od 3. století odstranit jméno „Jahve“ z řeckého textu. Odkud víme, že toho neodstranili víc?

Textová kritika nám v minulých letech vždy znovu potvrdila obdivuhodnou skutečnost, že nad Svatými písmi stále spočívala boží ochranná ruka. Neexistuje žádná jiná kniha z antické doby, předaná tak spolehlivě jako právě Nový zákon. Jak špatné ve skutečnosti to musí být s učením „Společnosti nového světa“, zdvíhá-li proti řeckému původnímu textu ukazovák, tvrdíc: „změna!, falsifikát!“ Místo, aby se sami sklonili v pokoře před mocným božím slovem, překrucuje Společnost ve své pýše a přemrštěnosti toto svaté slovo! Do jaké míry? Ve svém „novosvětském překladu“ změnila ne méně než 237x řecký text, pocházející od inspirovaných apoštolů a proroků Nového zákona a tam, kde vypustila původně použité označení Boha - Kyrios (Pán) nebo Theos (Bůh) - vsadila zkomoleninu „Jehova“. Výtisky „Strážní věže“ stále znovu dokazují, jak tzv. „věrný sluha“ v Brooklynu vlastnoručně mění slova Pána Ježíše – tak jak je sepsal jeho oblíbený apoštol Jan. Na každé vnitřní straně tohoto listu čteme místo „Všichni budou vyučení od Boha“ (Jan 6,45): „Všichni budou vyučení od „Jehovy“. Kdo tedy přeměňuje? Nejsou to opisovatelé od 3. století dále, ale „Jehovovi svědkové“ ve dvacátém století.

KDO NEMÁ RÁD PRAVDU, UVĚŘÍ LŽÍM

Pavlova slova jsou pravdivá. Nepřijme-li někdo „lásku k pravdě“, pošle mu Bůh za trest „mocné omyly“ a on potom „věří lži“ (2. Tes. 10,11). Je mým vroucím přáním, aby byli ještě mnozí lidé

vyvedení osvobozujícím slovem božího Syna z otroctví „Společnosti strážní věže" k pravdě, ze které mohou se všemi božími dětmi poznat jediné jméno, v němž můžeme být spaseni – JEŽÍŠ KRISTUS z Nazaretu. Jen ten, kdo k němu přijde v naprosté důvěře v jeho Slovo, odvrátí svůj smysl od vlastního „já" a od vlastní cesty, aby se obrátil k vůli božího Syna. Ano, jen ten, kdo Ho vyzná před lidmi jako božího Syna a oblékne Ho ve víře v jeho zaslíbení ve vodním hrobě křtu (podle Ef. 4,5 existuje pouze tento jeden křest a ne dva rozdílné pro dvě třídy, jak tomu učí „svědkové"), aby přijal z milosti odpuštění hříchů a svatého Ducha jako boží dar (Gal. 3,26.27, Sk. 2,38), jen ten je KŘESŤANEM podle svědectví Nového zákona. Protože pouze v takovémto znovuzrození z „Ducha a vody" (Jan 3,5) přijme člověk božskou moc přinášet ovoce a tím ctít svého nebeského Otce. Není k tomu třeba žádného tlaku traktátové Společnosti, která tímto způsobem levně rozšiřuje pomocí nespočetných verbířů své spisy, ale v takovém božím dítěti působí Bůh sám „vůli i čin pro dobré rozhodnutí" (Fil. 2,13).

SHRNUTÍ A VÝSLEDEK

Pozorný čtenář mi dovoluji shrnout závěrem krátce moje chápání Písma k uvedenému tématu. Písmo svaté mne jako Kristova následníka nutí k tomuto zjištění:

1. Odmítám přivlastňovat si svévolně jméno všemohoucího Boha, které nepoužíval ani boží Syn, ani jeho inspirovaní apoštolové ve svých slovech.

V poslušnosti Novému zákonu dám přednost tomu, nést jméno prvních učedníků – KŘESŤAN (Sk. 11,26). Podle pokynu apoštola Petra budu připraven „trpět jako KŘESŤAN" a „oslavovat Boha tímto jménem" (1. Petr. 4,16). Příběhy z prvních století nám přece nikdy nepodávají zprávu o pronásledování „Jehovových svědků" (bylo by to podle názoru „Strážní věže" i tenkrát správným označením věřících), ale čteme stále pouze o pronásledování KŘESŤANU, protože to bylo pravé jméno pravých svědků. Dále mi říká tentýž svědek Ježíše Krista: „Není jiného jména pod nebem daného lidem, v kterém bychom měli být spaseni" (Sk. 4,12). Proto budu prosit Otce jen v Ježíšově jménu a přicházet k němu v tomto jménu, protože mi to přece přikázal můj Otec skrze Ježíše (Jan 16,23.24). Ježíš jasně ukazuje, že tomu tak sice dříve – za Starého zákona-nebylo, ale v Nové smlouvě to tak má být. Nemám se nazývat „svědkem", ale mám být svědkem pro Ježíše Krista. Jako takový se budu přidržovat obce, která nese jeho jméno, tak jako je tomu v Novém zákoně (Římanům 16,16). V takové prosté Kristově obci zná člověk podle příkladu Nového zákona pouze bratry a sestry a žádné presidenty, vicepresidenty a jiné lidské tituly. Kristus je jedinou hlavou této Kristovy obce.

2. Nikdy bych neodstranil boží jméno z bible, ale nikdy bych také nepřešel původní text Nového zákona, jako to učinila „Společnost strážní věže" 237x ve svém „novosvětském" překladu, když nahradila boží označení, používané Ježíšem a apoštolů jménem „Jehova". Ano, budu ze srdce jednat podle příkladu božího Syna a nebudu brát do úst jméno „Jahve", které ON sám dokonce i v synagoze a chrámu považoval za příliš svaté, než aby je vyslovil. Proto budu ke studiu Písma svatého používat takových překladů bible, které předávají toto svaté boží jméno tak, abych nebyl sváděn je vyslovovat **jinak** než Kristus a jeho apoštolové, totiž **Pán a Bůh**.

Dále budu podle možnosti nazývat takzvané „Jehovovy svědky" podle jejich skutečné činnosti, totiž jako „svědky Společnosti strážní věže". Protože svědčí pouze **pro** její bludařské učení – viděno s lidského hlediska – s obdivuhodnou horlivostí.

3. Prosím svého nebeského Otce ze srdce, aby mi daroval sílu „světit jeho jméno" tak, jak nám to ukázal svým životem jeho svatý Syn, poslušnost! ve víře. Moje poslušnost víry a moje láska patří zcela mému Pánu Ježíši **Kristu**, který pro mne byl poslušný k smrti, „ano, k smrti na kříži", abych mohl vírou v něho volat ke svému Stvořiteli: „Abba, milý otče!" (Řím. 8,15). Děti Nové smlouvy nepřijímají přece již Mojžíšova „ducha služebnosti" (Žid. 3,5), ale skrze Ducha svatého (Sk. 5,32) „ducha dětství" od božího Syna (Žid. 3,6). Proto již nevoláme jako Mojžíš „Jahve", ale s Kristem „ABBA, milý otče!" Poslušností se stal Ježíš naším smířením:

„Proto jej také Bůh povýšil, udělil mu jméno nad každé jiné jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklánělo každé koleno bytostí pozemských i podzemních, a aby každý jazyk vyznával, že Ježíš Kristus je Pánem, k slávě Boha Otce" (Fil. 2,9-11).

Milý příteli,

přijď k němu ve víře a v poslušnosti a tím k oněm věrným svědkům, „kteří na kterémkoli místě vyzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista" (1. Kor. 1,2).

Milý bratře,

vyznej HO odvážně před světem:

„Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš jest Pánem, a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen" (Řím. 10,9).

JEŽÍŠ – JAHVE JE SPÁSA

Ve Starém zákoně se setkáváme s mnoha jmény a pojmy, v nichž je v nějaké formě obsaženo jméno „Jahve". Například Jonathan (Jahvem dáno), Jojada (Jahve poznává), Jojakim (Jahve napřimuje), Josia (Jahve uzdravuje), Josua (Jahve pomáhá), Jotham (Jahve je dokonalý), Izaiáš (Jahve je spása). I formule Aleluja (chvalte Jahve), často používaná v žalmech, obsahuje – i když je to na první pohled sotva k poznání -jméno „Jahve". Tato jména a pojmy ze Starého zákony byly částečně převzaty novozákonními pisateli. Ve Zjevení 19,1.3.4 a 6 narazíme na tuto hebrejskou formuli „Aleluja" ve verši 4 ve spojení se stejně hebrejským slovem „Amen" (tak se staň, je jisté, platí). Že nás tato převzatá formule v žádném případě neopravňuje používat slova „Jahve", které nebylo v Novém zákoně nikdy použito, ukazuje důrazně 5. verš téhož místa, kde hlas „z trůnu" výslovně přikazuje: „Chvalte našeho Boha!"

Jméno Jahve není tedy přes předchozí „aleluja" použito. Při použití slova „aleluja" nejde tedy o žádné přímé jmenování jména „Jahve", které se nám „Společnost strážní věže" pokouší ve falešné formě „Jehova" předložit jako jediné spásonosné. Na tomto příkladu je naopak zřetelné, jak může člověk chválit a slavit Boha, aniž by toto jméno přímo vyslovil. To právě činíme, vyslovíme-li jméno „Ježíš". Co to znamená Ježíš? Ježíš není nic jiného, než řecká forma hebrejského jména Jehoschua nebo Jeschua a znamená „Jahve je spása". Proto poukaz v Mat. 1,21: „Nazveš jméno jeho Ježíš, neboť on spasí svůj lid od jeho hříchů."

Boha ctíme jen tehdy, ctíme-li jeho Syna tak jako Otce (Jan 5,23). Dodržujme proto totéž, co apoštolově: „Veleben budiž Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista" (2. Kor. 1,3), protože nám poslal v Ježíšovi spásu! Zůstává jasné a zřetelné:

„NENÍ JINÉHO JMÉNA POD NEBEM DANÉHO LIDEM, V KTERÉM BYCHOM MĚLI BÝT SPASENI." (Sk. 4,12)

za obsah odpovídá: Leo Blaha, 1232 Wien, Heizwerkstr. 12

Svědectví sestry Haydee Cortes

Překlad:

L. Z.

„Byla jsem pokřtěná Svědky Jehovovými v roce 1970. Věřila jsem v Boha, ale nevěřila jsem, že Ježíš Kristus je Bůh. Věřila jsem, že Ježíš Kristus je bůh stvořený tím pravým Bohem. Nevěřila jsem tomu, že je nějaký život po smrti a už vůbec ne tomu, že je nějaký duch, který opustí tělo, když dotyčný zemře. Nevěřila jsem v žádné zázraky, uzdravení, ani tomu, že by Bůh komunikoval se svým lidem skrze vidění a sny. Věřila jsem naopak tomu, že všechny druhy uzdravení, zázraků a vizí jsou práce ďábla. Byla jsem věrná učení Svědků Jehovových, a nikdo mě o ničem jiném nemohl přesvědčit.

V roce 1973, přesně 12. září jsem šla do nemocnice na císařský řez. Když jsem byla na operačním stole, mohla jsem vidět, jak se doktoři a sestry připravují na svoji práci a kreslí mi na břicho oranžovou tekutinou. Měla jsem obavy, tak jsem se zeptala, co to dělají. Doktor mi vysvětlil, že tohle dělají před anestézií, protože když mi ji píchnou, tak ihned musejí začít s řezem, aby sedativa nestačila proniknout do dítěte.

Když mi tu anestézii píchni, začala jsem se cítit velmi divně. Tělo mi ztuhlo, ale moje mysl zůstala vzhůru. Uvědomila jsem si, že se právě chystají k řezu a já stále ještě nespím. Snažila jsem se pohnout a křičet, ale nic jsem nemohla dělat. Když mi začali řezat břicho, tak jsem pocítila hroznou bolest. Najednou uprostřed mojí bolesti jsem uslyšela hlas, který mi řekl: „Pohleď, co se ti stane!“

V tom okamžiku jsem byla vytažena ze svého těla. Velikou rychlostí jsem se krouživými pohyby dostala ke stropu místnosti. Vznášela jsem se tam a dívala se na to, co mi dělají. Viděla jsem, jak moje dítě vytáhli z mé dělohy. Cítila jsem se velmi smutná a řekla jsem: „Nedá se nic dělat, všechno pro mě na zemi již skončilo. Tolik jsem to dítě chtěla vidět a nakonec jsem si ho ani nemohla pochovat v náručí.“ Se zármutkem jsem si vzpomněla i na své ostatní děti a řekla jsem: „Tohle je konec; teď na mě moje děti navždy zapomenou.“

Pak jsem začala stoupat vzhůru. Byla jsem si vědoma toho, že nemám pevné tělo. Byla jsem nějaký druh energie nebo síly a krouživými pohyby jsem takto letěla velikou rychlostí. Věděla jsem, že jsem to já a všechno jsem si pamatovala. Věděla jsem, že jsem opustila zem. Ocitla jsem se na místě černém jak uhlí. Začala jsem si klást otázky: „Tohle je ten vesmír? Kde to jsem? Kam to jdu? Zůstanu tady navěky?“ Najednou jsem začala cítit něco velmi podivného. Jediné slovo, kterým se to dá popsat, je muka nebo trýznění.. Chtěla jsem se odtud dostat ven a jít zpět do svého těla. Tahle muka se nedala vydržet. Vzpomněla jsem si na ten hlas, který jsem slyšela v nemocnici předtím, než jsem vyšla ze svého těla („Pohleď, co se ti stane!“). Začala jsem křičet: „PROSÍM, NEDOPUSŤ, ABY SE MI TOHLE STALO! PŘIJÍMÁM TO, ŽE SE UŽ NIKDY NEVRÁTÍM NA ZEM, PŘIJÍMÁM TO, ŽE UŽ NIKDY NEUVIDÍM SVOJE DĚTI, ALE NEMOHU PŘIJMOUT TO, ŽE TADY BUDU NA VĚKY. NE, PROSÍM, NEDOPUSŤ, ABY SE TOHLE STALO!“

Okamžitě jsem uslyšela spoustu hlasů, jak mi říkají jakoby jedním hlasem: „Tomuhle ale budeš muset uvěřit.“ Odpověděla jsem: „Já věřím pouze Všemohoucímu Bohu.“ Nastalo ticho.

Muka, která jsem cítila, přestala a znovu jsem se začala pohybovat vysokou rychlostí. Najednou jsem byla zpět u stropu nemocničního pokoje. Tentokrát moje tělo leželo na nosítkách a viděla jsem, jak mě sestra plácá po tváři a říká mi: „Haydy, probuď se!“ Velmi

jasně jsem ji takto pozorovala, zatímco jsem se pohybovala směrem dolů. Poté jsem byla něžně spuštěna do svého těla. Sestra mě stále plácala po tváři a volala moje jméno. Otevřela jsem oči a uviděla jsem ji najednou přímo před sebou. Dívala jsem se jí do očí a v duchu jsem si říkala: „Přála bych si, abys věděla, odkud se právě vracím.“ Vzpomínka na tuhle zkušenost mi zůstala v mysli. Nešlo se jí nijak zbavit a začala jsem mít velikou starost o lidi ve světě. Uvažovala jsem takto: „Svědkové Jehovovi mě podvedli, MY JSME DUCHOVNÍ BYTOSTI UVNITŘ FYZICKÉHO TĚLA A Z TOHOTO TĚLA VYJDEME, KDYŽ UMŘEME! Lidé nevědí, co se jim může stát. O tomto se MUSÍ dozvědět!“

Skrze tuhle zkušenost jsem se naučila, že jsem byla v temnotě, protože jsem nevěřila v Syna Božího. A do této temnoty jsem odešla. „*Já, světlo, jsem přišel na svět, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.*“ Jan 12:46 NBK „*A toho neužitečného služebníka vyhodte do té zevnější tmy. Tam bude pláč a skřípění zubů.*“ Matouš 25:30 „*Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život.*“ 1 Janův 5:12

Za pár dní mě propustili z nemocnice. Stále jsem na tuhle podivuhodnou zkušenost myslela. Neustále jsem si opakovala: „Svědkové Jehovovi mě podvedli, říkají, že žádný duch z těla nevyjde, když zemřeme, ale já jsem právě takovou zkušenost měla.“

Začala jsem mít starost o všechny lidi ve světě. Všechny jsem chtěla varovat před tímto temným místem. Rozhodla jsem se, že začnu věřit v Ježíše Krista jako ve svého Spasitele a Pána. A začala jsem navštěvovat jeden křesťanský sbor.

Potom co jsem přijala Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, tak jsem se jedné noci probudila a vstala z postele. Když jsem šla ke dveřím, ohlédla jsem se zpět a uviděla svého muže, jak spí v posteli. A k mému překvapení moje tělo leželo vedle něho! Uvědomila jsem si, že jsem znovu venku ze svého těla, ale tentokrát jsem již nebyla jen nějaká energie pohybuující se vysokou rychlostí. Tentokrát jsem měla tělo. „*Proto, jestliže je někdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pomínuly, hle, vše je nové.*“ 2 Korintským 5:17 Natáhla jsem svoje ruce před sebe a tohle nové tělo jsem si prohlížela. Pak jsem se šla podívat do našeho dětského pokoje a cítila jsem se smutná, že musím odejít. Přemýšlela jsem: „Když se moje děti probudí, tak zjistí, že jsem mrtvá. Pohřbí mě a po čase na mě zapomenou. Chudáčci, nemají nikoho, kdo by se o ně dobře postaral.“

Klekla jsem si a modlila se: „Prosím, Pane, ve jménu tvého Syna Ježíše Krista, vrať mě zpět do mého těla. Moje děti mě potřebují.“ Ucítla jsem, jak mě někdo zdvihl ze země a dal mě nad moje fyzické tělo. Pak jsem pomalu začala klesat, až jsem cele do něho zapadla. Snažila jsem se otevřít oči, ale nešlo to, moje tělo bylo tuhé, jak z kamene.

Veškerá námaha byla zbytečná. Začala jsem se zoufale modlit: „Prosím, Pane, moje děti mě potřebují; nikdo se o ně správně nepostará, přenes mě zpět do života.“ Pocítla jsem, jak celým mým tělem projelo jakoby tisíce jehel. Cítila jsem tu sílu života a tlukot svého srdce. Když jsem se tentokrát znovu pokusila otevřít oči, tak se otevřely. Potom jsem zkoušela hýbat prsty a také se pohybovaly. Vyskočila jsem z postele celá v údivu.

Tuhle zkušenost jsem řekla v mnoha církvích. Mnoha životů se to dotklo a odevzdali svá srdce Pánu. Bohu buď sláva!

Haydee Cortes

Vyber si život v Ježíši, přijmi Ho. Přijmi jej ještě dnes do svého života. Zítra může být pozdě! Pomodli se za odpuštění a přijmi teď Pána Ježíše do svého srdce – On na tebe čeká. Vyslov semnou modlitbu, prosbu hříšníka. Můžeš to udělat právě v tomto okamžiku, když svými ústy vyznáš:

"Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi Syn Boží a že tě Bůh třetího dne vzkřísil z mrtvých. Odpuť mi prosím moje hříchy. Omyj mne svojí drahocennou krví. Chci po zbytek svého života žít pro tebe a s Tebou. Chci Tvé volání akceptovat, následovat Tě a činit vše v souladu s Tvoji vůlí. Děkuji Ti, že mě máš rád a všechny mé hříchy mně odpouštíš. Amen".